

[Alfred Kristensen.]

rede nu at overveje, hvilke principielle linier man tænker sig at en eventuel lønningskommission senere skal arbejde efter, og hvilket grundlag en eventuel ny lønningslov skal opbygges på. Jeg tror nemlig, at forudsætningerne for den nuværende lønningslov med dens løngruppeopdeling allerede er bristet.

Jeg vil gerne fremsætte nogle bemærkninger om det såkaldte midlertidige løntillæg. Det, der her foreslås, er, hvad man kalder et nivelleringsstillæg, et tillæg, som er lovprist fra mange sider. Jeg har ikke deltaget i denne lovprisning og agter heller ikke at gøre det. Det står nemlig således for mig, at man stadigvæk mangler, om jeg så må sige, udgangspunktet, et bestemt sted, om hvilket man kan sige: her stod vi ved det faste udgangspunkt, og herfra må man se på, om de bestemmelser, der er gennemført, betyder en nivellering eller det modsatte. Men det gør man jo ikke ved det foreliggende lovforslag. Hvis man skulle tage et bestemt udgangspunkt, måtte det formentlig være lønningsloven af 1946 med dens 20 portioner reguleringstillæg; men det gør man ikke; man går tilbage og begynder med den 25. reguleringstillægsportion som udgangspunkt. Det er formentlig sket på baggrund af forhandlinger og overvejelser, men noget principielt, noget, man kan fastholde som sammenligningsgrundlag, har man jo ikke. Dertil kommer så dette spørgsmål: Hvad betyder nivelleringen? Er det noget, som ikke bør finde sted? Er det noget, der skal standses, vil jeg hellere spørge. Hvis vi ser på situationen for tjenestemændene, har der jo fundet en nivellering sted igennem al den tid, vi har haft faste lønningslove, og jeg tror ikke, nogen skal ønske, at nivelleringen sådan uden videre standses. For hvad er en nivellering faktisk udtryk for? Den er udtryk for dette, at man løfter håndens arbejdere op, giver dem mulighed for at få del i de folkelige og kulturelle værdier, idet man gennem forøgede lønningsindtægter giver dem et bedre økonomisk grundlag, som igen giver dem mulighed for at få del i de goder, jeg her har nævnt. Det ærede medlem fru Esther Malling Pedersen talte forleden dag meget smukt netop om dette, ikke i forbindelse med lønningssspørgsmål, men under sin omtale af lovforslaget om studiefonden. Jeg kan fuldt og helt tiltræde det ærede medlems betragtninger, for hvis man ikke stadig i et demokratisk samfund har for øje, at man ønsker hele folket løftet op til at få del i de værdier, som skaber et enigt folk, så smuldrer sammenholdet for

os en skønne dag. Derfor er det, der her er tale om, i grunden udtryk for noget reaktionært.

Således som forslaget om nyordningen på dette område er formet, vil den også kunne komme til at give sig de mærkeligste udslag. Forslaget, som det foreligger, giver faktisk kun væsentlige tillæg til de ældre årgange og særlig de ældre årgange indenfor de højere lønningsgrupper, hvorimod det ikke giver noget til de yngre grupper af tjenestemænd, som i dag skal være ganske anderledes udrustet end tidligere, når de går ind til tjenestemandsgæringen. Man kræver meget mere end tidligere af de yngre lønningsgruppers tjenestemænd. Man taler ofte om tjenestemændenes ansvar. Prøv at lægge mærke til, når der sker et eller andet alvorligt uheld ude i trafikken f. eks. eller på anden måde, så ender det altid med, at ansvaret placeres på en tjenestemand i en af disse grupper. Det er ting, man burde have taget med i overvejelserne, da man nu skabte et nyt tillæg, som man mener særlig skal placeres på de ældre lønningsgrupper. Når jeg tænker på, at en ung lærer ved den landsbyordnede folkeskole i dag har mindre i løn, end hans kollega har i pension, når man bliver pensioneret fra en tilsvarende stilling, synes jeg, det er meget klart, at det ikke er de ældre lønklasser, som man skal prøve på om ikke at forgyldte, så i hvert fald at give et særligt tillæg fremfor de yngre tjenestemænd.

Jeg har villet nævne dette, fordi forslaget med hensyn til nivelleringsspørgsmålet indeholder principielle ting, som efter min mening kan få vidtrækkende og alvorlige konsekvenser fremefter.

Må jeg have lov til at pege på, at hvis der blot sker dette, at pristalsudviklingen bliver således, at vi ved pristalsreguleringen til april næste år, der altså skal ske på basis af januarpristallet 1953, kommer til at stå overfor en nedgang på 2 portioner, vil vi komme ud for det mærkelige forhold, at alle tjenestemænd af de lavere løngrupper vil få en nedgang i lønnen på rundt regnet 100 kr., hvorimod alle tjenestemænd af de højere og højeste løngrupper vil få et tillæg på mellem 1 000 og 1 500 kr. Det vil blive en meget besk pille at sluge for en lang, lang række tjenestemænd, hvis udviklingen kommer til at gå i den retning.

Der kunne siges uendelig mange ting om det foreliggende lovforslag. Jeg agter dog ikke at fremføre flere, men jeg har gerne villet pege på de enkelte problemer, jeg her har nævnt, fordi det står således for mig, at det må være ikke blot den højtærede